

Sárosd, 1891. szeptember 6. – Pécs, 1980. június 12.

Vasúti felvigyázó gyermeke. A ciszterciták pécsi gimnáziumában érettségizett, majd Budapesten a Királyi Magyar Tudományegyetem természettudományi és kémia szakán tanult tovább. 1924-ben középiskolai tanári oklevelet szerzett. 1925-ben filozófiai doktor lett. Az első világháborúban az orosz fronton katona, majd hadifogoly. 1918-ban társai között megalakította a kommunista pártszervezetet. 1922-es hazatérése után letartóztatták, a börtönből amnesztiával szabadult. Pécssett a városi kereskedelmi fiúiskola tanára lett. 1933-ban egy kommunista per vádlottjaként két évre ítélték, szabadulása után a tanítástól eltiltották. Egy biztosítóintézet tisztviselője lett. 1944. március 19. után letartóztatták, szökése után bujkált. Pécs felszabadítása után az MKP helyi szervezetének egyik megalapítója, majd a városi intézőbizottság elnöke. 1944. december 17-én Pécs és Baranya képviselőjeként választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. januártól Baranya főispánja, majd közellátási kormánybiztos volt. 1946. július 1. és 1947 novembere között Pécs város főispánja. 1948-ban külügyi szolgálatba került, miniszteri tanácsos rangban a belgrádi magyar nagykövetet helyettesítette. A Magyar Predemarkációs Bizottság vezetőjeként fél évig Moszkvában dolgozott. 1949-ben kinevezték a Magyar Nemzeti Múzeum Természettudományi Múzeuma főigazgatójává. 1952. decemberben a biológiai tudományok kandidátusa lett. 1960-ban nyugdíjazták. 1959 és 1963, majd 1971 és 1980 között tagja volt a Magyar Szocialista Munkáspártnak.